

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 250.

Trettende Session.

59de Møde.

Løvedagen den 14de December Kl. 1.

(Fortsat.)

Mourier-Petersen (fortsat): Jeg væb godt, at jeg her i Salen staaer temmelig ene med min Anstuelse om, at det er irrigtigt at optage arabiff eller fremmed Blod overhovedet, men paa den anden Side trøster jeg mig til at have saamange desto flere Stemmer, der dele min Anstuelse, udenfor Salen; jeg naerer dernæst det Haab, at den Bestyrelse, der vil faae med Stamstutteriet at gjøre, vil naere den samme Anstuelse, og vil være meget tilfreds med, at der ikke i Lovem om Stamstutteriet er en udtrykkelig Bestemmelse om, at der skal opretholdes et arabiff Stod af arabiff Blod, bestaaende af 2 Hingste og 6 Følhopper.

Formanden: Rigsdagsmanden for Thisted Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Neergaard: Da jeg forlangte Ordet, var det navnlig for at imøbegaae, hvad den høitærede Indenrigsminister udtalte imod det af mig med 15 andre ærede Medlemmer stillede Endringsforslag, som gaæder ud paa at indsætte 2 Hingste og 6 Følhopper mere i § 9, Post 1, som vedrører det deri omtalte Stod af den frederiksborgske Race eller en Race, der staaer den saa nær som muligt. Hvad jeg kunde ønske at sige, er allerede udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og jeg tror virkelig ikke, at der kan

være den mindste Fare for den høitærede Minister ved at gaæe ind paa Forslaget; thi netop fordi der staaer, at det skal være den frederiksborgske Race, eller en Race, der staaer den „saa nær som muligt“, faaer den høitærede Minister ved vort Forslag de frieste Hænder. Jeg skal derfor paany anbefale dette Forslag.

A. Sage: Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) endte med at udtale de samme Ord, som han for 10 Aar siden ansførte om Stamstutteriet, nemlig: „Lad os prøve nogle Aar for at see, hvorledes det vil gaæe.“ Det ærede Medlem bemærkede, at paa Finantsloven var Spørgsmaalet om vor Bevillingsret blevet afgjort under Afstemningen over Stutterivæsenet; hertil maa jeg imidlertid sige, at jeg ikke er gaaet fra det, men at jeg gjorde, hvad jeg kunde, idet jeg stemte for Forslaget, som det var kommet fra Udvalget. Det ærede Medlem — der nu gif — var enig i, at det ikke er noget lille Beløb, hvorom her handles, og til næste Efteraar, om vi leve til den Tid og komme sammen, vil det findes, at denne Lov er meget større, end den seer ud til at være; thi er der Sandhed i, at Stamstutteriets Bygninger maae bygges op paany, for at Dyrene ikke ved Sygdom skulle aldeles ødelægges, saa fordres der en stor Sum Penge dertil, lad os sige 30,000 Rdl., thi Mindre bliver det ikke —; ville vi drive Stutteriet, ere vi dernæst nøbde til at kjøbe Dyr af kostbart Blod, det være sig nu af den ene eller den anden Art, og det Mindste, vi fornuftigvis kunne anvende dertil, er 100,000 Rdl., — altsaa er Lovens slet ikke saa „lille“. Nu beder jeg de